अथ तैः परिदेविताक्षरैर्हृदये दिग्धफलैरिवाहतः ।
रतिमभ्युपपत्तुमातुरां मधुरात्मानमदर्शयत्पुरः ॥ २५ ॥
तमवेक्ष्य रुरोद सा भृशं स्तनसंबाधमुरो जघान च ।
स्वजनस्य हि दुःखमग्रतो विवृतद्वारमिवोपजायते ॥ २६ ॥
इति चैनमुवाच दुःखिता सुहृदः पश्य वसन्त किं स्थितम् ।
तदिदं कणशो विकीर्यते पवनैर्भस्म कपोतकर्बुरम् ॥ २७ ॥
अयि सम्प्रति देहि दर्शनं स्मर पर्युत्सुक एष माधवः ।
दयितास्वनवस्थितं नृणां न खलु प्रेम चलं सुहृज्जने ॥ २८ ॥
अमुना ननु पार्श्ववर्तिना जगदाज्ञां ससुरासुरं तव ।
विसतन्तुगुणस्य कारितं धनुषः पेलवपुष्पपत्रिणः ॥ २९ ॥

---

25. Exinde illius vocibus flebilibus, veluti sagittis venenatis percussus, se ipsum coram illa monstravit Madhus, ut Ratim afflictam consolaretur.

26. Quem conspiciens valde illa flevit, atque mammas percutiens pectus pulsavit: nam coram amico dolor quasi aperta ianua prodit.

27. Atque dolore pressa sic illum allocuta est: ,,Ecce, Vasanta, quid ,,amici tui reliquum est? hic cinis, columbae instar canus, minutatim ,,vento dispergitur.

28. ,,Heus, Káma! statim adspectum tuum praebe, desiderio accensus ,,est hic Mádhavas: non enim virorum amor, erga amatas instabilis, erga ,,amicum mobilis erit?

29. ,,Nonne ab illo, qui a latere tuo incedebat, mundus cum Diis ,,et *Asuris* coactus est obedire imperio arcus tui, qui loti fibras tanquam ,,nervum habet, et molles flores pro sagittis?